

ΡΩΜΙΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έννατος ο χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι' Αθήναι.

Έτος έννενίντα δύο και με χίλια όκτακόσα,
έτσι' μ'πέρδεις τον χρόνο ή ποιητική μας γλώσσα.

Τών θρών μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΙΟΣ την έβδομάδα — μόνον μια φορά θα βγαίνη,
κι' έστω έννεννόδα — κι' έποτε μου κατεβαίνει.
Συνοδωτής θα όθωμαι — γιατί λεπτά δέν έχωμαι,
και' τών Αθηνών την πόλιν — και εις την άλλοδαπιν,
και εις την Ελλάδα όλαν — έλκος νόσος κι' έντροσπίν,
Συνοδωτή γιά κάθε χρόνο — όναυ φράγμα είναι μόνο.

γιά τ'ά ένα έμος μέρη — έίνα φράγμα και' ε'σθ χέρι.
Κι' ένα φύλλο έπ κρησι — έγινες συνδρομητική,
κι' έποιος τον καρπ δέν δίδει — θα τόν πάγ μαυρο ριθί.
Γράμματα και συνοδωμαι — άπ' εύθείας προς έμέ.
Γιά τή σάρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μια δέκαρά.

Έπτά του Νοεμβρίου,
παντού όργη Κυρίου.

Τετρακόσα έξη,
δάνειον θα ήξην.

**‘Ο Φασουλής ο φλογερός
κι' ο Ρου, Φραντζέζος σοβαρός.**

Ω! μπλιν βενύ, μόν σέρ άμι κι' άγαπημίνα Ρου...
έκτιμώ, σές άγαπώ, σές έχω πρό καιρου.
Όλα και σές κλωθς τον Λό κρυφά νά συναντήσω
εις όλα τ'ά ζητήματα νά σές διαφωτίσω.
Είς ήμιλώ σεριζέμαι, δέν έρχομαι νά παιζώ,
όταν έλθη κι' ο Γερμανός και προς αυτόν θα τριζώ,
μ' δλους τους έξελεγκτάς συνέντευξιν θα λάβω
ότου διαφωτισθού, ως ότου πάρου κάβο.

εις τής Γαλλίας οι συρμοί και τ'ά ζουρνάλ τ'ά τόσα,
πάν Γαλλικόν ο τόπος μας έξόγος τό τιμά,
ή Γαλλική κατήντησι ή μοναχή μας γλώσσα
και τραγουδεί τον 'Οφρεμπιχ κι' ή κόρη του ψωμά.
Πάντα θα μένη Γαλλική τών τρόπων μας ή χάρις,
φιλιαν θα τηρήσωμεν ζήποτε άκμαίαν,
κι' εις τας εκάτους τελετάς ή κάθε ταβερνάρης
θα στήνη 'στην ταβέρνα του και Γαλλικην σημαίαν.
Εις τους Ρωμηούς οι Γαλλισμοί ποτι δέν θα γεράσουν,
μέ τούτους θα φυλάζωμεν τήν όδαν μας άργιαν,
οι δέ 'δικοί μας ντιστοιχά βεβαίως θα περάσουν
και του Φομπού του Σέν-Ζερμέν τήν άριστοκρατίαν.

εις υπήρξαμεν θερμοί προς την Γαλλίαν φίλοι,
έπατρίς μας πάμπολλα και προς αυτήν όφειλε,
συμπαιθείας σύνδεσμον ήνώθημεν μεγαλον,
όσα μας εκάματε καθείς άναματρώ,
όσα ρωμάντα πάντοτε τριπόμητα των Γάλλων
ο Βασιλεύς 'στό Αϊζ-λλ-μπιν πηγαίνει γιά λουτρά.
Παν φροντιδ' άρίνετε και σκίψιν τών ιδίων
'ότους Ρωμηούς παρίχετε θυσίας φιλικάς,
και μέσ 'στης Κερκαλιός τό κλασικόν πεδίον
ληγνήνης ύψοσι σημαίας Γαλλικάς.

Σχεδόν Παρίσι φαίνονται πρό χρόνων αι' Αθήναι,
μικρούς μεγάλους Γαλλικόν τους κυριείει πάθος,
κι' όπου σπαθατός άπανταξ είθις θαρρείς πως ειναί
ο Πόρθος, ο Άρτανιαν, ο Άραμις, ο Άθος.
Έδώ κι' εκεί ή Γαλλισμός κρυφά κρυφά τρυπούν
και τόσον έρωτα γιά σάς 'στά φυλοκαρόθα κρύβαμε,
που σαν γυρεύουν κι' από 'μας οι δανεισταί κουπόνι
άμείως άλά Γαλλικά, μόν σιρ άμι, τό στρίβουμ.

εις Γαλλίας έρχονται παρήγοροι φωνάι,
Γαλλίας συζητούν οι κάθε καφφενί,

Ἐσχάτως δὲ ὅταν ἀργῶν τὸν δεξασιμὸν μῆνα, πούλιθε καὶ στόλος Γαλλικός νὰ δώσῃ καὶ νὰ πάρῃ, ἐκ τῶν ναυτῶν σας μερικοὶ ἔχαι ὅτ' ἰν Σαλαμίνα ἐπέσχεσαν μπαγιλάρωμα κ' Ἑλληνικὸ στήλαρι. Μὰ τοῦτο δὲν ἐβρίθει καθόλου τὴν Γαλλίαν, ἐξ ἰναντίας ἔκαμν τὸ ἀσθημα θεμιότερον, ἐπιήρκει τὴν τρυφεράν ἀγάπην καὶ φιλίαν καὶ τοὺς δεσμούς συνίσχυει ἀκόμη περισσύτερον.

Ἄν ἐξυλοφοτώσαμεν τοὺς ἰδιοὺς σας ναύτας, ἀλλ' ὅμως Ροῦ, ρουφῆ κ' ἰγῶ τὸν Γαλλισμὸν ἀπλήστως, καὶ πάντοτε καὶ μάλιστα ὅσας περιστάσεις ταύτας θαρρῶ πῶς εἶμαι, μὲν ἀμί, ἡ κόμης Μοντερχέστος. Ἄν δέιραμε τοὺς ναύτας σας, ἀλλὰ κ' ἡ Καρκαλού πρὸς τὴν Γαλλίαν ἀσπαράσσει μωροὺς ἀποστήλῃ, ἢ δὲ Μαρκόλαρι, μὲν ἀμί, τοῦ κόσμου τοῦ καλοῦ ἰργουλαδῶν κατ' ἰσχῆρος τοὺς Γάλλους τοὺς ἐν τέλει. Κοντολογίᾳ, σας βεβαίω πῶς εἶμαι μὲν εἰς τὴν Γαλλίαν κ' ἡμεῖς, καθὼς μὰς βλέπετε, τῶν Γάλλων παπαγάλοι.

Λέγουν καμπόσοι πῶς ἡ Δὲ τὸ κράτος μας θαυμάζει καὶ λέγει τὸ Ρωμαιοὺς καθ' ὅλα πῶς ἀκαμάζει, κ' ἡ ράχη μας ἡ στήβαρά καὶ πάντοτε γενναία πῶς εμπορεῖ νὰ φορτωθῇ κ' ὀλίγα βάρη νία. Καλὴ τὸ λόγος!... τίποτε γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς βαρῶ... παρὰ ν' ὄνερ κ' ἡ Φασουλιᾶ σας τὸ ἱπικυρῶνει, κ' ἡ Ἑλλην εὐτυχίαν του μεγάλης θεωρεῖ τοῦ Ζαχαράτου τὸν καφεῖ ὄραχμῆ νὰ τὸν πληρῶν.

Κακῶς μὰς ἐκλαμβάνετε πτωχοὺς καὶ φοικαροὺς καὶ ὅσα Ταμίαι βλέπετε χρεωκοπίαι λαβάν, ἰδῶ πού λῆς κ' ἔξ οὐρανῶν κατακυλοῦν παράδες καθὼς τὸ πάλ' ἐκ τοῦ Χωρῆ τὰ ποιμίνα τοῦ Λαβάν. Ἐδῶ, βρὶ Ροῦ, μὲ τὴν ροὴν τῆς τύχης θ' ἀπορήσῃ καὶ μόνον τοῦ νομιματος μὰς χαντακῶν ἡ κρίσις: ἂν ὅμως νίον δάνειον ἡ σὶρ Τρικουπῆς πάρῃ καὶ κατορθῶσῃ δὲ αὐτοῦ αὐτὴν τὴν κρίσιν ν' ἄρῃ, εἰθὺς ἐξαφανίζεται τὸ ράμμα τοῦ κινδύνου καὶ τότε θ' ἀποδείξωμεν ὅτ' ἄν Χρόνον τοῦ Λονδίνου, ὅπου παληγομωφλοῦχ' ἴσως μὰς λέγει τὸ μαβόλου χωρῆς τὴν ἀργαιότητα νὰ ἔντριπται καθόλου, πῶς οἱ Γαλλίζοντες Ρωμηοὶ καλὰ τὰ καταφέρουν καὶ δανεικὰ κ' ἀγρίωτα σας τὰρ' ἀκόμη πέρουν.

Δικαίως εἶμεν ἡ Δὲ μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα πού δὲν ἐγνώσκει Ρωμῆο χωρὶς νὰ ἔχη κτῆμα... τριζ' ἀ προπῶ, μὲν σὶρ ἀμί... κ' ἰγῶ αὐτὸς ἀκόμα, πού τὸ ξηρὸ μου καὶκαλο τὸ κατατρογ' ἡ ρίμα, τὴν φωνεῖν μου ἐκτίσας κατὰ τὸν Φαλιρία κ' ἔχει τὸ καλοκαίρι μου περῶ πολλὴ ὄραια. Ἐκεῖ χωρὶς γιὰ πληρωμὴ ποῦ μοὶ μὲν ἰδρώνα καλῶ τοὺς φίλους καὶ γνωστοὺς εἰς πρόχειρα συμπόσια, σκοπεῖω δὲ τὸ μέλαθρον ἀφαικῶς νὰ πληρώσω μόλις ἰδῶ νὰ πληρωθῶν τὰ χρέη τὰ ὀρησία.

Ἐδῶ κανεὶς δὲν φαίνεται πτωχὸς καὶ κακομοίρης, ἰδῶ καθίνας λέγεται σπουδαῖος νοικωκίρης. Κι' ἔταν ἀκτῆμων γεννηθῆ κ' ἀπίνταρο κωδῶνι καταπατῆ σιωπηρῶς τοῦ γείτονος τὴν κτῆσιν, κ' ὡς τετραπείρατος Ρωμηὸς ὅτ' ἔτελος κατορθῶνει

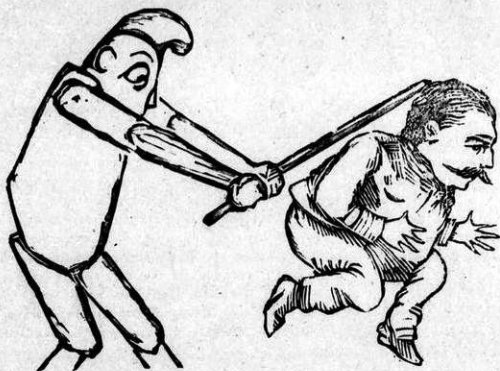
νὰ νείμαται τὸ κτῆμα σὺν πρὸς ἰδικὴν του χρῆσιν. Ἐκ τούτων, ὅπως βλέπετε, κἀν οὕτως κἀν ἄλλοις ὑπὸ τὴν σκίπην τῶν θεσμῶν καὶ τὴν τοῦ Βασιλέως πὰς Ἑλλην φιλελευθέρους κ' ὠχρὸς ἐξ ἔστιαι θέλει δὲν θέλει γίνεσθαι ὅτ' ἔτελος κτηματίας.

Καὶ βίβαια, μὲν σὶρ ἀμί, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ πένονται οἱ κάτοικοι αὐτοῦ τοῦ Βασιλείου, ἀφοῦ ὑπάρχει μίγαρα λαμπρὰ εὐεργετῶν κ' Ἀκαδημία καὶ Ἐγολογία καὶ Μίλαθρον Ἰλίου; Πῶς εἶναι δυνατόν ποτὶ, μὲν σὶρ Φραντζέζε βλάκα, νὰ τρῆσῃ γιὰ τὸν παρὰ πηλάλα μὲ φανάρη, ἀφοῦ τοσοῦτον Μαρσαλ βροντῆ ἡ σακαράκα σὶ κάθε πεσόβρομο, σὶ κάθε ἀγκωνάρι; Πῶς εἶναι δυνατόν ποτὶ νὰ εἶμαι κτηματίας καὶ νὰ μασιζομαι δεινῶς ἐκ τῆς ἀχρηματίας; Γιὰτὶ ἀόκιος τὴν τιμὴν ἐκίθετε τοῦ τόπου, ἀφοῦ κανεὶς ἀπολυμᾶν ποτὶ τοῦ δὲν πεινᾷ; πῶς θεωρῶν εἰμπερῶ νὰ ἔχω Ἐπισκόπου κ' ἐν τούτοις ἡ καρδία μου νὰ εἶναι Μυλωνᾶ;

Δὲν ἔρχονται ὅτ' ἄν λογικὴν αὐτὰ τὰ κολοκίθια, θαυμάζω δὲ, μὲν σὶρ ἀμί, καὶ ἀπορῶ ὅτ' ἀλλήθεια γιὰτὶ φωναζοῦν μερικοὶ περὶ χρεωκοπίαι καὶ μάταιον πῶς θ' ἀποθῆ πᾶν μίσην θεραπειας. Ἐδῶ πού καλλιμαράκα φεγγεβολῶν σαλόνια, πού κάθε σβίρος μὲ χρυσὰ βαρίνετα γαλόνια, ἰδῶ σὶ τούτων τὸν μπαζέ, σ' αὐτὸ τὸ περιβόλι, πού εἶναι ὑποκείμετος τῆς Βραζιλῶνθς ὀσι, χρεωκοπία δὲν ἔμπορεῖ νὰ εἰσχωρήσῃ, Ροῦ, ὅτ' οὐσίμα κάθε φαφαλα καὶ καθενὸς μωρῶ.

Κι' ἂν λέμε πῶς θὰ ριζῶμε ὀργήγρηρα κανόνι κ' ἂν λέμε πῶς δὲν ἔχομε νὰ ἴσομε κούπνι, καὶ μὴ φοβῆσθε πανταλῶς, τὰ κάνομε ἀστία... δὲν μωφλοῦσῃτε εὐκολὰ τῶν φῶτων ἡ Ἔστια. Κι' ἂν κρηυθῆ καμμὶ φορὰ ὀσλῖα χρεωκόπος δὲν πρέπει νὰ νομιεῖται τὸ πρᾶγμα σβαρῶν... εἶναι πολὺ χωρατακίης δὲ κλασικῶς μὰς τόπος κ' ἡ φύσις τὸν ἱπρκοίσι μὲ πνεῦμα πονηρῶν. Ἐδῶ εἰς ὄλιον τῶν Ρωμηῶν καὶ ὅτ' οἰκόμω στόμα χαριτωμένον ἀεθνοῖ τῶν Σιληνῶν τὸ σκόμω, κ' ἔθερανῶντο μὲ κτῆμα καὶ γρασίδι κ' ἔλλαζαν ὀλιον τὸν Χριστὸ μ' Ἑλληνικὸ βρισίδι. Ἐδῶ πού λᾶμπρον κυανοὶ τῶν οὐρανῶν οἱ θόλοι καὶ ζῶον γίνεσθαι καθεὶ πολὺ γελαστικῶν, Βουλαὶ, θεσμοὶ, Συντάγματα, στρατεύματα καὶ στόλοι δὲν εἶναι ἄλλο τίποτα παρ' ἄλλας Ἀττικῶν. Ἄν δὲ μὲ τὸσσην πληρονην χρεμάτων κ' εὐρωστῶν πρὸς ὄρον χρεωκτικῶν εἰδῶντων τὸν ὀακα, ἴσεις νὰ τὸ νομιεῖτε ὡς σάτυραν ἀστειαν, ἢ μίμον τοῦ Κορομηλα, σκαλαθῦμα καὶ φλῖκα.

Ἐν τούτοις ὅμως, μὲν σὶρ Ροῦ, εἰς τῶν γνωμῶν τὸ ρεῖμα νὰ ἐπιπνῆ ἔρχεται οικονομικῆς πνεύμα, καὶ εἰθὲ θὰ διαλυθῶνεν τὸν κρατικῶν μὰς στόλον καὶ μὰ μερὶς χωρὶς ἀτῶν καὶ δίχως πυροβόλων ἀπεφασισθῆ ἀχρηστῶς πρὸς τὸ παρὸν νὰ εἶναι καὶ τὸν καιρὸ τῆς θα περῆ ὅτ' ἄν Ναύσταθμον δεμῆν, ὡς ἔτου διακαλυθῆ κ' ἡ προσφιλεῖς εἰρήνη κ' ἄξιους κάθε φρόνιμος γιὰ ὄσιμα μὰς κρῖνει.

Οικονομίας αυστηρᾶς ἀμείλιχτος σκαπάνη
καὶ πάσα πλεονάζουσα θ' ἀποκοπὴ δαπάνη,
μὴδὲ μισθώσεις ἰερῶν τοῦ Πρωτανεῖου θῶν,
μὴδὲ σπατάλαι περιτταὶ καὶ ἀργαὶ χορτάτοι τόσσοι,
καὶ αὐτὸς ποῦ δίκαι ἐπερνε θὰ πέρνη μόνον
ὡς δτου μὲ τὰ τέσσαρα ἢ μούλα νὰ μὰς δώσῃ.

Θὰ εἶναι μόνη τέρψις μας ἡ τῶν Μαλιτζῶν μόρα,
μὲ τὴν πολλὴν μας φρόνησις ὁ κόσμος θὰ φρενιάσῃ,
καὶ ὁ Βασιλεὺς ἐκ πνεύματος οἰκονομίας τώρα
νομίζω ὅτ' ἐν Δεκίλειαν πῶς θὰ ἐχειμονιάσῃ.
Μὴδὲ τσομπουσί Παλατιοῦ, μὴδὲ χορὸς κανεῖς,
οὐ δ' ὁ Πατὴρ ὁ ἅγιος ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς,

εἰς τὰς οἰκονομίας μας καὶ τὰς εὐχὰς μας κλίνων
δίδε τὸν ἐπιούσιον ὅτ' ἀ τέκνα τῶν Ἑλλήνων,
καὶ ἄφρα τὰ ὀφειλήματ' αὐτῶν τῶν κολασιμένων
καθὼς καὶ ἡμεῖς ἀρίμεν τὰς ὀφειλὰς τῶν ξένων.
Μὴ τοῦ ἡλίου πάντοτε τὸν δίσκον νὰ μὰς φέγγῃς,
ὁ κόκκαλο τῆς ράχης μας μὲ τούτων νὰ πυρῶσμεν,
καὶ μὴ ποτὶ εἰς πειρασμὸν μικρὸν μὰς εἰσενίγησι,
μὲ δίσκον χρεωλύσια καὶ τόκους νὰ πληρῶσωμεν...

Ρῖσαι ἡμᾶς ὡς εὐσπλαγγῆς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ
καὶ ἀπὸ τὸν Γλεγχον τοῦ Λὸ καὶ τοῦ κυρίου Ροῦ.

Συνήλθαν δὲ καὶ οἱ Βουλευταὶ μ' αἰτίους οἰωνοῦς
καὶ οἱ ὄρομοι ἐκοσμήθησαν μὲ ρήτορας δένους.
Ροῦζέτ' καὶ φλογίζετ' αὐτὸ καθενὸς ἡ κοῦρη
καὶ ἐπίσθη καὶ ὁ Ζυγομαλὰς μαζὶ μὲ τὸν Βουδούρη,
καὶ μῖσα ὅτ' ἀδιόρθωτα τοῦ Δημοσίου γὰρ
φιλονεκίον καὶ τρώγονται γιὰ τὰ δίκαι τῶν Χάλλια.

Ὁ δὲ Ζωγράφος, ποῦ σοφὴν οἰκονομίαν ξέρει,
τοῦ Δελιγγάνη φιλάτος καὶ τὸ δεξιὸν τοῦ χεῖρι,
ὕπεικον εἰς τὰ νεύματα τοῦ προσφιλοῦς αὐθέντου
ἀνεκνήρυχθη κατ' αὐτὰς ὑπὲρ τοῦ φαλιμίντου.
Καὶ ἄμῃσος ἀνέβῃσαν οἱ φίλοι πατριῶται :
ἀτὸν τελευταῖον ἀσκαμὸν ὅστις δανειστάς μας δόσε
καὶ γιὰ κουπόνια τοῦ λοιποῦ πεντάρη μὴ σὰς μέλη
ἀφοῦ καὶ ὁ πρὶν Πρωθυπουργὸς τὸ φαλιμίντο θέλει.
Ἄλλ' ὅταν ἀνεκραύγασε πρὸς τούτων ἡ Πατρίς
αλυπητῶς τοῦκα, Θεόδωρε, καὶ μὴ μοῦ σκάπτης τάφον,
πρὶν νὰ φωνήσῃ, μὴ ἀμί, ὁ γαϊδαρὸς μου τρὶς
ὁ κύριος Θεόδωρος ἠρήθη τὸν Ζωγράφον.

Οἱ τρίτοι δὲ μὲ σπαραγμὸν παραμιλοῦν καὶ πόνον
πῶς μόνον πρὸς διορθῶσιν ἡμέραι δέκα μόνον,
καὶ αὐταὶ χωρὶς καταστροφῆν παρήχονται καμμίαν
καὶ νιάν μόνι τῶν ζητούν καὶ πέρνον προδεμῖαν,
ὅπότεν λήξῃ δὲ καὶ αὐτὴ πρὸς λύπη των μεγάλῃ
ἀμῃσος τοῦκα καὶ ἀπ' ἀρχῆς τὴν παρατείνου πάλιν,
καὶ ἀλληλοδιαδέχονται δεκάδες τὰς δεκάδας
καὶ βλῖπουν τὰς ἡμέρας μας φευγούσας ὡς δορκάδας,
καὶ ἄμῃσος καταποντισμὸν τὸν κώδωνα σημαίνουν
καὶ πρόσκλησιν Βασιλικὴν τοῦ κακοῦ περιμένουν.

Ὁ Ράλλης ἀνυπομονεῖ... τίς τὰς κτυποῦν τὴν πόρτα...
πορὸς εἶναι ; μήπως ἐρχεται κανεὶς νὰ τὸν καλίσῃ ; ...
ὄχι, τὴν θύραν ἐκρούσε μὴ ραδικῶ μὲ χόρτα
καὶ ἡ κακομοίρα στέλλεται ὅτ' ὀρθόλο πεσκέσι.
Ἐνανακτυποῦν, μὰ τίποτα... τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια...
ὁ σκουπιῶδ' ἐκτύπησε νὰ πέρη τὰ σκουπιῶμα.

κι' ώς τώρα μήτε πρόσκλησις καμμιά του Βασιλέως
μηδὲ ακιὰ παρηγορῶς χροστὸ διαγγελίως.

Κι' ὁ Κωνσταντόπουλος ὁ Πιτ σφριζει ἀτί κυττάει ;
γιατί ἀκόμη χάσκετε ; γιατί δὲν τὸ βροντάτε ;
Ἄν ελεῖψε ἀπ' ἑλοὺς σας ἡ τὸλμη καὶ τὸ θάρρος
τοιούτων 'στὴν καμπούρα σας νὰ φορωθῆτε βάρος,
ἔμεινε νὰ καλίσετε, κι' ὁ Πιτ εἰς τὸ μωμίντο
μὲ τὴν διαπασῶν φωνῆν κηρύττει φαλιμέντο.
'Αλλόν, ἀνὴρ ντὶ λά πατρί... κανεῖς ἄς μὴ φοβάται...
πρὸς τὴ τὴν ἀγωνίαν μας νὰ τὴν παρατραβάτε ;
Ζοῦρ ντὶ γλωσθῶ ἔτ ἀρριβί... καλίσετε πόν. Πιτ
καὶ μ' ἑλοὺς του τοὺς δανειστάς τὸ κράτος θάβλη κίτ.
Μαρσόν, ὄξ ἀρμ στοχαγῆν... νὰ μόνη ευκαιρία .
μαρσόν, φορμὲ βὸ μπαπαγιόν, κι' ἄς πῖσ' ἡ μπαπαρία.
'Αμοῦρ σακρὸ ντὶ λά πατρί... ὁ τῆς πατρίδος ἔρωσ
μίγας πῶντον κι' ἱερὸς κι' οὐχ' ἔκ τῶν ἰόντων,
ἀλλ' εἶναι ἱερότερος ὅσταν τῆς ἑγκαίρωσ
δοξάζη τὴν γεννέτερην νὰ φαλιμέντου βρόντον.

'Ο δὲ Τρικούπης, μὸν ἀμί, ἀνήρ ἔκ τῶν σπανίων,
ποὺ κράτος ἰσπερίωσαν ἱπάνω τῶν δανείων,
ποὺ τῶν Ἑλλήνων ἀπτεταὶ καὶ παρευθὺς κληνίζονται
κι' ἑλων τὴν δρεξιν κεντῶ νὰ θέλουν νὰ δανειζώνται,
ὑπόσχεται σωτήρια κι' ἀκόμη κοκορεται
καὶ Ἄγγλογάλλων ὀάνεια καινούρια ὀνευρεται.
Καθὼς δ' ὁ γίρων Ἰσαάκ, τυρλὸς κατὰ τὸ γῆρας,
τὸν μὲν Ἡσαῦ ἰγνώρισεν εὐθὺς ἀπὸ πὰς χείρας,
τὸν δ' Ἰακώβ ἔκ τῆς φωνῆς, κι' ἀνέκραξεν ἑμφρόνως :
εἰ χείρες εἶναι τοὺ Ἡσαῦ, τοῦ δ' Ἰακώβ ὁ τόνος,
ἔτσι κι' ὁ σῖρ Χαρίλαος, ὁ πρῶτον τολμητίας,
τυρλὸς καθὼς τὸν Ἰσαάκ ἔκ τῆς ἀχηρηματίας,
φελλίκει μίς 'στὴν ἔξωπιν ὀνεῖρου τρομπερῶ :
εἰ χείρες εἶναι χείρες Λὸ κι' ἡ γλώσσα γλώσσα Ροῦν.

'Ἐκ τούτων συμπεριάνετε, βρέ Γάλλε φαρφαρόνε,
πὺς μὲ τῆς φοῦχτας οἱ Ρωμηροὶ Ναπολέονια τρώνε,
τὸν σκαλετόν μας ὄχληρὰ μαστιγ' ὕπερτροφία
κι' ἀκούω μετὰ λύπης μου πὺς μετ' ἀγρίου ὕφους
'στού κράτους τὰ δῆμόσια ἰσκηπτετε γραφεῖα
κι' ἔκ τούτων ἀπολογισμοὺς κητῆτε ἀποκρίφους.

'Ομοῦς ἰγὼ ἐπιθυμῶ νὰ σας εὐχαριστήσω
κι' εἰς ὅ, τι μὲ χρειάζεσθε νὰ σας ὑπερπύτω,
μετ' εὐγενείας Γαλλικῆς καὶ πέντε ὑποκλίσεων
σας δίδω τὰ κατὰστιχα τῶν διαφόρων χρήσεων.

(Ὁ Φασουλῆς ἀπὸ μακρὸ ἱπανωφόρι βγάζει
τοὺς νέους ἰσολογισμοὺς καὶ τοὺς ἀρχαιοτάτους,
καὶ ὀκα κατακεραλιχίς τοῦ Γαλλοῦ κτιβαζει
μὲ τὰ μεγάλα καὶ μικρὰ κατὰστιχα τοῦ κράτους.)

'Ο Ρωμηρὸς γνωστόν ὄς κάνω — πὺς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέση,
'στὴν Νεάπολιν ἁπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συναρῆαι
μὲ ἱσολογίω εἰδῶ, — ὄθ' 'στὸ λάβι κρεῖ 'στὸ εἶδῶ,

**Τὸ ἀγνώστω Δέλιτα Νῆ,
ποὺ δὲν θέλει νὰ φανῆ.**

'Ἐλήφθη ταχυδρομικῶς τὸ φωτογράφημά σας,
καθ' ὅλα δὲ τὸ μούτρο μας τὸ ἔρκαμα σωστό,
κι' ἂν καὶ δὲν ἔγω τὴν τιμὴν νὰ ξέρω τόνωμά σας
μὰ δέχομαι τὸ ὄφρον σας καὶ σας εὐχαριστῶ.

**Καὶ ὄλγαῖς ποικιλίας,
μὲ ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

'Ο «Παρνασσός», τὸ κάλλιστον τῶν Περιοδικῶν,
ποὺ τώρα διευθύνεται μὲ νῦν ἑμπερικόν
ἀπὸ τὸν Μπάμπη Ἄννιο κι' ἀπὸ τὸν Σαμαρσιδῆ,
δοκιμοὺς εἰς διάφορα λογογραφία εἶδη,
νέας προδοῦ στάσιον κατάρθωται νὰ τάμη
κι' ἰγὼ τοὺς πάντα βεβαίω πὺς θαύματα θὰ κάμη.
Παράμερα τὴν τὸσην σας φιλαργυρίαν ἄρεται,
τοιούτων Περιοδικῶν καθεῖς ἄς βοηθήη,
κι' ἐκείνος ποὺ 'στὸν «Παρνασσόν» συνδρομητής δὲν γράφω
δὲν ξέρει τί τοῦ γίνεται καὶ νὰ μας συμπάθησῃ. [ταί

'Ἡμεροδίκται πρώτης εἰς τοὺ Κωνσταντινίδη,
παικίλλοντες καὶ πάλιν εἰς σῆματα κι' εἰς εἶδη,
μετὰ πολλῶν καὶ νέων παντοδαπῶν εἰκόνων,
καλλίτερον ἀπ' ἑλοὺς τῶν παλαιῶν χρόνον.
Πρὸς δὲ κι' Ἡμεροδίκται ὀί' ἑλας τῆς κυρίας
μὲ τῶσων γλυκυσομάτων σαφεῖς λεπτομερίας.
Λεπτὰ εἰκοσιπέντε τιμάται ὁ φηρόντερος
καὶ πέντε φράγκα μόνον ὁ μᾶλλον ἀκριβέτερος.

'Ἐκείνο τὸ Κατὰστημα Βασιλῆ τοῦ Καοδόν,
ὅπου 'στὸ σπῆτι ἔρκαται τοῦ Λαμπροῦ ἀποκάτω,
εἰς τοὺ Σταδίου τὴν ὀδὸν τὰ μάτζα μας θαμβόνει
καὶ μὲ στολίωα χίλια ὄθ' φεγγοδολεῖ γεμάτο.
Θαύμα ἰδίσθασι ἀληθῶς !... τί μαγαζὶ ποὺ εἶναι !..
μικρὸ Παρίσι φαίνονται μὲ τοῦτο αὐτὸ Ἄθῆναι,
κι' ἂν γλωσθῆς καμμιὰ φορὰ ἀπ' ἔξω καὶ πέρασῃ
ἀμύσιως μῆσα θὰ ἔρεθῆς καὶ κἀτὶ θ' ἀγράσῃ,
κι' ἂν εἶσαι ἀφιλόκαλος καὶ πρώτος κασιδιάρης
τότε θὰ φύγῃς μαναζὰ καὶ πρῶμα δὲν θὰ πάρῃς.
Λοιπὸν μὴ χάνετε καιρόν, γιὰτ' εἶναι κρῖμα κι' ἄδικο
ἀπ' ἔξω νὰ κυττάζετε αὐτὸ τὸ Καπιτάδικο.

Οἱ ράπται Ἄιδονόπουλοι—μῆγρο τόνωμά των—
εἰς τοὺ Σταδίου τὴν ὀδὸν μετῶκησαν ἰσγάτως,
κι' ἦλθαν τὰ χεμινωτάκια εἰς τὸ Κατὰστημα των
καὶ πρώτος πρώτος ἔσπευσεν ὁ Φασουλῆς τρεχάτος.
Τὶ μαγαζὶ κατὰφωτο, τί ὀμορρὰ περίσσια,
καὶ τί κοστοῦμα τοῦ σομυδῶ...ψυχῆ μου 'στὰ Πατήσια !..
Καθὲ διαβάτης ἀπορεῖ, κἂν ἄνδρας κἂν γυναῖκα...
σὰς εἶπα μῆδ', σὰς εἶπα ὄθ', σὰς εἶπα πέντε ὀκα
πὺς ἔκει μῆσα ράβεται κι' Ἄνατολῆ καὶ Δύσις...
φραγκοραφτάδες σὺν κι' αὐτοὺς δὲν ἔχει κἀμ' ἡ οὐσία.

μὲ Χμυτόν μὲ μῆδ' ἄφρα — μὲ μῆγ' ὀλοδομῶ,
καὶ μὲ χῆρα δίως ἄφρα, — ποῦταν ἔλλοτε μῆμ'.

'Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς κληρῆ, ὀδὸς τοῦ Προαστίου κοινοῦτος πολὺς.